

PASTORALĂ – Nașterea Domnului 2014

Iubiții mei fii sufletești,

În Noul Testament, în Sfintele Evanghelii, nu se găsește nici cel mai mic element de basm sau de istorioare omenești, nici o urmă de fabulă, de legendă sau mit. Totul este natural și supranatural, totul este firesc și supraomnesc. În Sfintele Evangheliile întâlnește naturalul cu supranaturalul, căruia oamenii îi zic miracol sau minune, dar acestea nu sunt decât realități sau fenomene care se desfășoară pe alte dimensiuni, ce depășesc legile pe care omul le poate atinge.

Pentru înaintașii noștri, realizările de azi ale rațiunii omenești ar fi niște miracole, niște minuni, însă ele nu sunt minuni, ci realități materiale și naturale, pe care omul le-a descoperit, cu puterea rațiunii primită de la Puterea care este mai presus de puterile noastre, atunci când această Putere a hotărât că a venit timpul să se descopere omului. Dar sunt infinit de multe taine în lume pe care omul nu le-a descoperit încă. Niciodată nu ne vom putea ridica la starea Celui pentru care nu există nici o taină necunoscută sau neștiută. Dumnezeu este atotputernic, atotștiutor, etern, Stăpân desăvârșit al cerului și al pământului, precum ne-a spus Fiul Tatălui care S-a întrupat. Fiul, ca și Tatăl, a dovedit că are putere nelimitată, putere infinită. Faptele cele suprafirești, care pentru noi erau minuni, erau miracole, pentru El, care este Dumnezeu întrupat, actele suprafirești, minunile pe care le-a săvârșit aici pe pământ, erau lucruri firești. Pentru Hristos erau fapte naturale, pentru că El, pe lângă firea de om pe care și-a însușit-o de bunăvoie, avea și fire dumnezeiască, adică putere egală cu Tatăl, cu Dumnezeu cel etern, nelimitat, nemărginit. De aceea, tot ceea ce făcea, lucruri mai presus de puterea omenească, pe toate le făcea cu puterea dumnezeiască, care nu are nici un obstacol.

Zămislirea, nașterea, viața, moartea, învierea, înălțarea, atotprezența, fac parte din faptele lui Dumnezeu, Care acceptat să se întrupeze, adică să primească și firea omenească. Și toate acestea pentru că a dorit să-l înobileze pe om cu darurile lumii perfecte, cu toate darurile unei ființe eterne și fericite, ale unei făpturi îndumnezeite, prin Iisus Hristos, prin Fiul, Care l-a făcut pe om să devină și el fiu al lui Dumnezeu.

De aceea Fiul lui Dumnezeu a acceptat toate condițiile unei ființe omenești, a acceptat toată umilința, toată suferința unei ființe omenești. A făcut Fiul lui Dumnezeu un pogorământ necuprins atunci când S-a supus condiției vieții omenești. Însă prin zămisirea Lui s-a ridicat mai presus de toți oamenii, pentru că El nu S-a zămislit din sămânța bărbătească, ci El S-a zămislit fără de păcat de la Duhul Sfânt, așa cum i-a spus Arhanghelul Gavriil Fecioarei Maria: *“Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema”* (Lc. 1,35).

Iubiți frați și iubite surori,

Viața personală a lui Iisus, în mare parte necunoscută de oameni, e cunoscută numai de mama Lui, de Fecioara Maria și de dreptul Iosif, care de la început, de la zămisirea Pruncului, au știut că au în fața lor pe Fiul lui Dumnezeu. Când S-a culcat și când S-a sculat, când a fost treaz și când dormea, când lucra și când mânca, Mama Lui și bătrânul Iosif întotdeauna priveau la Iisus ca la Dumnezeu, ca la Cel ce era un adevărat Mesia, Mântuitorul lumii, Cel prin Care s-au făcut toate câte s-au făcut. Cu câtă sfințenie și profundă adorație priveau la El Iosif și Maria. Mama privea la Cel care după trup era Fiul ei, dar în realitate era Fiul lui Dumnezeu.

Câtă grijă a avut de El Maica Lui în fiecare zi, în fiecare moment; pentru că Maica Domnului a fost conștientă de la început ce răspundere are ea față de viața Fiului Evei. Ea era conștientă că Iisus, Fiul ei, este Mesia, este Mântuitorul lumii, Cel așteptat de tot neamul omenesc, de când Adam și Eva au căzut și au fost alungați din Eden. Maica Domnului era conștientă ce sarcină i-a dat Dumnezeu, ce răspundere are față de întreaga omenire. Salvarea depindea de Cel ce S-a născut, de Cel pe care ea L-a ținut în brațe și i-a apărat viața, fugind cu El prin pustie ca să-L salveze de slugile lui Irod și de toți dușmanii lui Dumnezeu. Ea a trăit cu Iisus între străini, retrasă, iar la întoarcerea din Egipt, după porunca dumnezeiască, s-a așezat în Nazaret, într-un sat de oameni fără suflet, fără inimă, care se uita la această femeie săracă cu neîncredere și cu ură. Aici, în Nazaret, a fost primit în casa lui Cleopa, fratele bătrânului Iosif, care avea patru feciori și mai multe fete. Toți aceștia erau nevoiți să-L primească la masă cu ei, dar Îl priveau pe Iisus cu dispreț, pentru că nu era ca ei. Îl credeau fără minte și Îl invidiau pe Iisus pentru că îi întrecea pe toți prin răbdare, prin bunătate, prin înțelepciune și frumusețe, în timp

ce mama Lui, neînțeleasă de fiii lui Cleopa, Îl alinta și-L privea cu infinită dragoste și respect.

Toate purtările fiilor lui Cleopa, care era fratele bătrânului Iosif, trebuia să le suporte Mama lui Iisus în tăcere și cu mare grijă, ca să nu divulge taina cea mare, ca să nu spună oamenilor că acest tânăr, Iisus, fiul ei, este Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul lumii. Dacă acest lucru l-ar fi aflat nazarinenii sau fiii lui Cleopa, *“frații Lui”* (Mt. 13,55), nimeni nu ar fi crezut sau înțeles marea taină și L-ar fi ucis, azvârlindu-L în prăpastie, pe când El împlinise majoratul. Poporul Îl cinstea și-L asculta cu dragoste, cu speranță, cu încredere. Întreaga Palestină începuse să-L admire, mai ales după ce Ioan Botezătorul Îl primise la Iordan să Se boteze, iar a doua zi după botez, văzându-L pe Iisus trecând pe cale, în auzul tuturor, Ioan Profetul a strigat: *“Iată Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatul lumii”* (In. 1,29).

Într-una din zile, Hristos a cerut în sinagoga din Nazaret cartea profetului Isaia și a deschis-o la cuvintele: *“Duhul Domnului este peste Mine, că Domnul M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate”* (Isaia 61,1). După ce a închis cartea, Domnul a spus: *“Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre”* (Lc. 4,21), adică *“aici Isaia vorbește despre Mine”*. Atunci, îndată, nazarinenii s-au revoltat grozav și au sărit toți să-L ridice și să-L arunce în prăpastia care exista atunci la marginea Nazaretului. Numai cu puterea dumnezeiască, pe care Iisus o avea de la naștere, a ieșit dintre ucigași.

Iată, în ce pericol ar fi fost Iisus dacă Maica Lui ar fi divulgat marea taină a Fiului ei, că El este Cel prevestit de toți proorocii și așteptat de tot neamul omenesc. Sarcina de a păstra această taină o avea Fecioara Maria. Ea știa că de păstrarea acestei taine depindea mântuirea lumii, depindea viitorul omenirii. De aceea Ea a păstrat cu grijă aceasă taină a lui Iisus. Fecioara Maria a dovedit că știe și este în stare să păstreze taina pe care i-a încredințat-o Dumnezeu Tatăl, Taina Fiului Său, pe care Tatăl L-a trimis în lume, în lumea care era dominată de puterea satanei. Deși Domnul Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să se nască *„între ai săi”* (In.1,11) - adică în mijlocul poporului ales, în mijlocul fiilor lui Israel-, aceștia nu L-au recunoscut și nu L-au primit. Din nefericire, acești fii s-au îndârjit și, ca pe un tâlhar, L-au dat în mâinile păgânilor, dar El coborând în mormânt, a treia zi a înviat. Prin Învierea Sa a dovedit că Cel ce S-a născut într-o peșteră săracă în Betleem și a fost ținut în brațe, este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Alungat fiind din casa Lui, S-a întors cu fața către neamuri, iar neamurile L-au primit ca pe

Mesia ce se numește Hristos, Fiu al lui Dumnezeu. Pe ceea ce L-a născut, toate neamurile pământului o numesc Născătoare de Dumnezeu, toată lumea o venerază, o laudă, îi preamăresc numele cu recunoștință, de două mii de ani.

Iubiții mei fii sufletești,

În aceste zile binecuvântate de Dumnezeu ale marelui Praznic al Nașterii Domnului mă rog la Maica Domnului pentru toate femeile din România, pentru toate mamele și copiii lor, pentru toți tinerii și pentru viitorul lor. Am încredere în viitorul acestor tineri care se vor ridica și vor spăla păcatele prin care am trecut în acest secol. Lumea a trecut prin multe și mari greutăți, dar Dumnezeu a fost și este cu noi, cu poporul român, pentru că acest popor este drept și credincios, iubitor de Maica Domnului și de Iisus Hristos.

Mileniul doi a fost cel mai greu mileniu din viața omenirii. Eu mă rog și cer la Dumnezeu ca mileniul trei pe care l-am început să fie un mileniu întinerit, știința și credința să se înfrățescă și oamenii să-L găsească pe Iisus Hristos, să-L asculte și să-L iubească. Toată viața pentru aceasta am trăit și cu speranța aceasta mă despart de voi, de toți frații, de toți fiii lui Adam, care vor deveni frații lui Iisus Hristos și fiii lui Dumnezeu.

Noaptea Nașterii Domnului este tot așa de frumoasă ca noaptea Învierii Domnului, pentru că și în această noapte a Nașterii Domnului îngerii au coborât și au venit între noi, au petrecut cu noi. Au venit la păstorii din Betleem și le-au vestit zicând: *“Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle. Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”* (Lc. 2, 10-14).

Și în noaptea Învierii, după ce a înviat Hristos, au venit îngerii și au răsturnat piatra de pe mormântul în care Iosif și Nicodim, în prezența Maicii Domnului, au pus trupul lui Iisus. După ce Domnul a înviat, îngerul Gavriil a venit și a răsturnat piatra de pe mormânt și le-a arătat mironosițelor și apostolilor, și prin ei tuturor oamenilor din toate timpurile și din toate locurile, că mormântul este gol, că Iisus Hristos a înviat și S-a arătat multora. Atunci, toți cei ce au auzit acestea, au venit din Ierusalim și din împrejurimi, au alergat și au văzut mormântul și mulți L-au

văzut și pe Domnul, dintre care cei dintâi au fost Maica Domnului și ucenicii Domnului, care s-au bucurat și au plecat în toate părțile lumii, ei fiind martorii Învierii Domnului. Toți apostolii și cei care au crezut, de atunci și până în timpurile noastre, și-au dat viața pentru Iisus Hristos bucurându-se. Dintre aceștia au făcut parte și Voievodul Constantin Brâncoveanu și cei patru fii ai săi. Martori ai Nașterii și Învierii lui Hristos au fost milioanele de martiri care în cele două mii de ani și-au dat viața mărturisindcă Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Care S-a născut în Betleem, S-a jertfit pe cruce și a înviat din mormânt.

Nașterea și Învierea Domnului sunt temelia credinței noastre, a vieții noastre, a nașterii noastre, a tuturor celor ce facem parte din Biserica lui Hristos. De aceea ne bucurăm toată viața că suntem creștini și mărturisim mereu, prin faptele noastre, prin viața noastră, că noi ne bucurăm în fiecare an la Nașterea și la Învierea lui Hristos. Cauza și izvorul bucuriei noastre de la toate sărbătorile și în toate zilele de aici vine, din Nașterea și Învierea Domnului.

Nașterea și Învierea lui Hristos au fost speranța neamului omenesc. Crăciunul și Paștele sunt speranța și mângâierea noastră și acum. Greutățile vieții vin și trec așa cum vin și trec norii întunecați, dar după furtună vine întotdeauna vreme bună, cerul se înseninează, anii trec, copiii cresc, se schimbă tot ce-i omenesc și noi întinerim-zic creștinii. Copiii de acum sunt cea mai frumoasă bucurie a noastră, tinerii sunt mândria și speranța noastră, bărbații din România sunt mândria și puterea de azi și de mâine, pentru țară, pentru pământul acesta pe care l-am moștenit de la străbuni și pe care l-au râvnit mulți străini să ni-l fure. Cu încredere că Dumnezeu îmi va asculta și acum rugăciunile, vă doresc în anul care vine, la voi cei de față și la toți cei ce sunt departe de casa părintească, să aveți sănătate trupului și sufletului, să aveți sărbători liniștite, sărbători fericite și bucurii mai multe. Pentru toate acestea se roagă bătrânul vostru Arhiepiscop Justinian din Maramureș. “Să ne rugăm la Dumnezeu ca toate armele să fie date la fier vechi.” Așa i-am îndemnat pe toți tinerii din România. De aceea vă rog și vă sfătuiesc și pe voi, așa cum am sfătuit pe cei 3.500 de tineri, care în zilele de 3-6 septembrie au vizitat țara și frumosul nostru oraș Baia Mare, ca în fiecare seară, când puneți capul vostru obosit pe pernă, gândul să-l îndreptați spre Dumnezeu.

† Justinian Chira

Arhiepiscopul Maramureșului și Sătmarului